

hos quoque paterentur accentus: וְאָקַח מִכֶּם שְׁנַיִם עֶשֶׂר אָנָשִׁים. Sed loco — paschtæ distinctivi minoris, ponitur servus — præcedente alio — Munacho, & in locum majoris — Rbhia succedit minor — paschta, cujus mutationis nulla alia dari potest ratio, quam quod vox secunda & tertia a lectore celeriter pronuntiata sit. Hoc luculentius patebit, si alia quædam loca subjiciamus. Num. IX. 1., quatuor voces tribus — Munachis conjunctas legimus:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה בְּמִדְבַּר-סִנַּי:

Et loquebatur Dominus ad Moysen in deserto Sinai.

Si accentus primario indicarent, quæ voces grammatice connectendæ vel distingvendæ essent, loco servi — Munachi aliquoties distinctivi ponendi fuissent; sed quoniam illi pronuntiationem primario moderantur, eas voces conjunctim & celeriter pronuntiandas esse ostendunt. Eodem modo Jer. XXXV, 15. septem voces ob eandem rationem sex servis connectuntur. Ne dicas nullos superfuisse accentus, quibus voces istæ signarentur; accentus enim aliquoties alias repeti, nemini est ignotum. Qui hæc mecum accuratius pensitaverit, facile perspiciet, quod accentibus abutantur, qui non ex vocibus, sed ex accentuum positu mysteria eruunt. Sic quidam Jes. IX, 5. Christi naturam divinam & humanam ex accentuum ordine cognovisse sibi persuaserunt, quod duo adsint membra paria, quorum prius — Rbhia, alterum Sakeph — parvo, uti hic conspicis, distinctum est.

כִּי-יָלַד יֶלֶד-לָנוּ בֶן-נָתַן-לָנוּ:

Nam puer natus est nobis, filius datus est nobis.

In vocibus mysterium latere non negatur, sed accentibus illud indigitari mihi non est perspicuum. Si enim accentus h. l. duas naturas exprimunt, necesse est, ut in aliis verbis iisdem accentibus stipatis idem faciant. V. g. Jes. LXIV, v. 1.

כִּדְקַח אֵשׁ הַמַּיִם מִים תִּבְעֶה-אֵשׁ:

Prout ardet ignis liquefactionum; sic aquas ebullire faciet ignis.

Ubi idem accentuum positus observatur. Sic voce בֶּן *filius* accentu — signata excellentiorem naturam divinam indicari, quidam existimant, quoniam vox ea etiam servo — Munacho sequenti voci annecti potuisset. Quod si esset verum, necessario sequeretur ut 1. Chron. I, 44. בְּעוֹר-בֶּן-פֶּלַע *Pela filius Beor*, naturam quoque divinam possideret, quia פֶּלַע eundem — Jethib habet comitem. In eodem Jesaiæ loco alius accentuum abusus occurrit, quando illorum virtute nomina Christo imposta, eidem denegantur, & Deo nominanti tribuuntur. Ut hoc evidentius percipiatur ipsum accentuum ordinem apponam:

וַיִּקְרָא